

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Hof van Cassatie van België (Belgia) on esittänyt 29.7.2010 — Jan Voogsgeerd v. Navimer SA

(Asia C-384/10)

(2010/C 317/26)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Hof van Cassatie van België

Pääasian asianosaiset

Kassaatiovalittaja: Jan Voogsgeerd

Kassaatiovalittajan vastapuoli: Navimer SA

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko Roomassa 19.6.1980 allekirjoittamista varten avatun sopimusvelvoitteisiin sovellettavaa lakia koskevan yleissopimuksen (¹) 6 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna työntekijän työhön ottaneen toimipaikan sijaintivaltiona pidettävä valtiota, jossa työntekijän työ sopimuksen mukaisesti työhön ottanut työnantajan toimipaikka sijaitsee, vai valtiota, jossa sijaitsee se työnantajan toimipaikka, johon hän on sidoksissa tosiasiallista työtehtävien antamista varten, vaikka tämä ei tavallisesti työskentele ainoastaan yhdessä valtiossa?
- 2) Onko paikkaa, jossa työntekijän, joka ei tavallisesti työskentele ainoastaan yhdessä valtiossa, on ilmoittauduttava ja jossa hän saa tehtäviensä suorittamiseen liittyvät ohjeet ja määräykset, pidettävä ensimmäisessä kysymyksessä tarkoitettuna tosiasiallisena työtehtävien antopaikkana?
- 3) Onko toimipaikan, johon työntekijä on ensimmäisessä kysymyksessä tarkoitettulla tavalla sidoksissa tosiasiallista työtehtävien antamista varten, täytettävä tietyt muodolliset edellytykset, kuten se, että sillä on oma oikeushenkilöllisyys, vai onko riittävää, että kyse on asiallisesti toimipaikasta?
- 4) Voidaanko toisen yhtiön, johon työnantajayhtiöllä on sidoksia, toimipaikkaa pitää kolmannessa kysymyksessä tarkoitettuna toimipaikkana, vaikka työnjohtovaltaa ei ole siirretty tälle toiselle yhtiölle?

(¹) EYVL L 266, s. 1.

Valitus, jonka Bouygues SA ja Bouygues Télécom SA ovat tehneet 4.8.2010 unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas, laajennettu jaosto) yhdistetyissä asioissa T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04, Ranska ym. v. komissio, 21.5.2010 antamasta tuomiosta

(Asia C-399/10 P)

(2010/C 317/27)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittajat: Bouygues SA ja Bouygues Télécom SA (edustajat: asianajajat J. Vogel, F. Sureau ja D. Theophile)

Muut osapuolet: Euroopan komissio, Ranskan tasavalta, France Télécom SA ja Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Vaatimukset

- unionin yleisen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04 21.5.2010 antama tuomio on kumottava
- asia on ratkaistava uudelleen ja siinä yhteydessä on hyväksyttävä Bouygues SA:n ja Bouygues Télécomin vaatimukset eli 1) komission päätöksen 2006/621/EY (¹) 1 artikla on kumottava vain siltä osin kuin siinä kieltäydytään implisiittisesti mutta välttämättä luokittelemasta tueksi Ranskan valtion heinä-, syys- ja lokakuussa 2002 antamat ilmoitukset 2) päätöksen 2 artikla on kumottava, minkä seurauksena Ranskan valtion on perittävä todettu tuki takaisin France Télécomilta
- toissijaisesti ja siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin katsoo, ettei se voi ratkaista asiaa, asia on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen, jotta tämä ratkaisee sen uudelleen yhdistettyjen asioiden T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04 osalta ottaen huomioon unionin tuomioistuimen oikeudellisen näkemyksen
- komissio, France Télécom ja Ranskan tasavalta on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Bouygues ja Bouygues Télécom vetoavat valituksensa tueksi kahteen valitusperusteeseen.

Ensimmäisessä valitusperusteessaan, joka jakautuu kolmeen osaan, valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on

tehnyt oikeudellisen virheen vahvistaessaan komission näkemyksen siitä, ettei Ranskan valtion heinä-, syys- ja lokakuussa 2002 antamia ilmoituksia voida erikseen tai yhdessä tarkasteltuna pitää valtiontukea. Unionin yleinen tuomioistuin on siten soveltanut virheellisesti SEUT 107 artiklan 1 kohdan mukaista käsitettä valtion varojen käyttämisestä katsoessaan, että tukea koskevat ilmoitukset merkitsevät julkisten varojen käyttämistä ainoastaan siinä tapauksessa, että niissä täsmennetään suunnitellun tuen muoto ja määrä, että ne ovat välittömästi sovellettavia ja varmoja ja että ne ovat oikeudellisesti sitovia (ensimmäinen osa). Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi ottanut väärityneellä tavalla huomioon komissiolle esitetyt kansallisen oikeuden säännöt katsoessaan, että näiden sääntöjen mukaan tukilupausten sitovuus edellyttää, että lupaukset ovat luvattun tuen ehtojen ja määrän osalta täsmällisiä ja että niiden edellytyksenä ei ole velallisen maksuhäiriö, vaikka kansallisen oikeuden nojalla lupauksen tekijää sitoo jo lupaus tuloksesta. Taloudellisten vaikeuksien syntymiseen liittyvä edellytys ei ole esteenä takaus-sitoumukselle, ja se seikka, että valtio käyttäytyy tavalla, jonka perusteella voidaan päätellä, että se toimii vastaisuudessa tietyllä tavalla, merkitsee vastuun syntymistä (toinen osa). Lopuksi on niin, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti SEUT 107 artiklan 1 kohdan mukaista valtion varojen käyttämisen käsitettä katsoessaan, että tällainen varojen käyttäminen ei voi johtua markkinoiden reaktiosta, josta seuraa valtion tosiasiallinen velvollisuus ratkaista France Télécomin taloudelliset ongelmat (kolmas osa).

Toisessa valitusperusteessaan, joka jakautuu kahteen osaan, valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen valtion France Télécomille myöntämän sellaisen osakaslainan luokittelussa tueksi, joka perustuu 9 miljardin euron luottolimiitin avaamiseen joulukuussa 2002. Tältä osin Bouygues ja Bouygues Télécom väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti SEUT 107 artiklan 1 kohdan mukaista tuen käsitettä katsoessaan, ettei luottolimiitin avaamista koskevasta ilmoituksesta johtuvan edun ja tästä luottolimiitin avaamisesta seuranneen varojen siirron välillä ollut riittävää yhteyttä, jotta olisi voitu päätellä, että kysymys on valtiontuesta. Valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on virheellisesti edellyttänyt, että edun ja varojen käytön on oltava läheisessä yhteydessä toisiinsa.

Valittajat väittävät toiseksi, että unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti SEUT 107 artiklan 1 kohdan mukaista edun käsitettä, kun se arvioi erikseen France Télécomin käyttöön asetettua 9 miljardia euroa ja kun se katsoi, ettei kysymys ollut tosiasiallisesta, France Télécomin käytössä olleiden varojen kasvuun perustuneesta edusta, ja jätti ottamatta tämän edun olemassaolon arvioinnissa huomioon näiden toimenpiteiden rauhoittavan vaikutuksen.

(¹) Komission 2.8.2004 tekemä päätös 2006/621/EY, joka koskee Ranskan France Télécomille myöntämää valtiontukea (EUVL L 257, s. 11).

Valitus, jonka Euroopan komissio on tehnyt 5.8.2010 unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas, laajennettu jaosto) yhdistetyissä asioissa T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04, Ranska ym. v. komissio, 21.5.2010 antamasta tuomiosta

(Asia C-401/10 P)

(2010/C 317/28)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan komissio (asiamiehet: C. Giolito, D. Grespan ja S. Thomas)

Muut osapuolet: Ranskan tasavalta, France Télécom SA, Bouygues SA, Bouygues Télécom SA ja Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Vaatimukset

- Euroopan unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas, laajennettu jaosto) yhdistetyissä asioissa T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04 21.5.2010 antama tuomio on kumottava siltä osin kuin siinä
- kumottiin komission 2.8.2004 tekemän päätöksen 2006/621/EY, joka koskee Ranskan France Télécomille myöntämää valtiontukea (¹), 1 artikla
- velvoitettiin komissio vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan, minkä lisäksi asioissa T-425/04 ja T-444/04 komissio velvoitettiin korvaamaan Ranskan tasavallalle ja France Télécomille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut
- asia on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen uudelleen käsiteltäväksi
- on määrättävä, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio vetoaa valituksensa tueksi kolmeen valitusperusteeseen.

Ensimmäisessä valitusperusteessaan komissio väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen perustelut ovat useilta osin ristiriitaiset. Näin on erityisesti siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin toteaa valituksenalaisessa tuomiossa, että ilmoituksia — mukaan lukien 4.12.2002 annettua ilmoitusta osakaslainasta — voidaan arvioida kokonaisuutena, kun kysymys on France Télécomin saaman edun olemassaolon selvittämisestä; sen sijaan siltä osin kuin kysymys on valtion varojen sitomisesta, tuomioistuin katsoi, että on olemassa selvä ero osakaslainaa koskevan ilmoituksen ja valtion aiemmin antamien erinäisten ilmoitusten välillä.